

Провидиця

КУПИТИ

Перемога в битві за Блакитне місто дорого коштувала Ашеві й Цестії. Вони втратили найближчих друзів і тепер лиш сильніше прагнуть знищити Чорного старійшину. Та щоб створити новий світ, юним хромам знову доведеться вирушити в подорож. Цього разу - в подорож минулим. Хто та загадкова Помаранчева провидиця? Ким насправді був Червоний король Квадріо? Якими силами володіє Фіолетовий Монарх? Щоб зрозуміти свій шлях, Ашеві та Цестії доведеться зірвати маски з минулого. Нові приголомшливі таємниці, що змінять усе в історії земель, уже готові вирватися назовні.

ЧЕРВОНИЙ

АРЛЕКІН

ПРОВИДИЦЯ

РОБЕРТО РІЧЧІ

книга 5

Роберто Річчі

ЧЕРВОНИЙ
АРЛЕКІН

книга 5

Провидиця

З англійської переклала Ірина Кобилінська

УДК 82-31

Р 56

Річчі Роберто

Р 56 Червоний Арлекін. Книга 5: Провидиця / Роберто Річчі ; пер. з англ. Ірини Кобилінської. — Чернівці : Книги — XXI, 2024. — 168 с.

ISBN 978-617-614-656-8 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-556-1 (електронне видання)

Перемога в битві за Блакитне місто дорого коштувала Ашеві й Цестії. Вони втратили найближчих друзів і тепер лиш сильніше прагнуть знищити Чорного старійшину. Та щоб створити новий світ, юним хромам знову доведеться вирушити в подорож. Цього разу — в подорож минулим. Хто та загадкова Помаранчева провидиця? Ким насправді був Червоний король Квадріо? Якими силами володіє Фіолетовий Монарх? Щоб зрозуміти свій шлях, Ашеві та Цестії доведеться зірвати маски з минулого. Нові приголомшливі таємниці, що змінять усе в історії земель, уже готові вирватися назовні.

Усі права застережено.

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-656-8 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-556-1 (електронне видання)

The Red Harlequin Book 5 The Seer

First Copyright © 2017 Roberto Ricci

Copyright © 2018 Pantomimus Media Limited

Cover Illustrations by Pascal Demure

© Книги — XXI, 2024, *видання українською мовою*

© Ірина Кобилінська, 2024, *переклад*

*Зміни починаються здалеку.
Ніби зароджується нова форма життя.
Ти можеш спершу не розуміти, що це,
та воно вже поруч.
Воно вже втілюється,
хоч ти ще й не бачиш цього.
І тільки коли трансформація завершиться,
ти зможеш озирнутися назад і побачити, де,
у якому місці й у який час усе почалося.
Ти здивуєшся, дізнавшись,
що зміни почалися від самого твого народження
і завершаться лише з твоїм кінцем.*

Розділ 38. НІЧ НЕ ВЕСІЛЛЯ

— У нас буде малюк...

Я чітко пам'ятаю солодкий аромат жасмину в повітрі. Ми з Цестією розгублено дивилися одне на одного. Закладаюся, моя Червона принцеса щосили намагалася відгадати мою реакцію. Полум'я смолоскипів танцювало в її очах. Та як я міг передати словами той вибух почуттів усередині мене? Новина про те, що ми станемо батьками, приголомшувала, та водночас була прекрасною і переповнювала радістю. У тому, щоб стати причетним до створення нового життя, була така особлива насолода, що я подумки молився, аби ця мить зупинилася й затримала нас у цьому блаженстві на цілу вічність.

— От бачиш? Я ж казала, у ночі багато дарунків! — сказала замість нас Еві. Маленька Помаранчева сестра вивела нас із заціпеніння і вже рушила назад до табірнього вогнища. Вона йшла, сміючись і пританцьовуючи:

— У вас була *Пігма*, у вас була *Пігма*! — радісно вигукувала вона.

Пігмою називалася шлюбна церемонія між Помаранчевими та Жовтими хромами.

— Еві, будь ласка, — попросила Цестія, у світлі смолоскипів її обличчя палало червоним. — Не всі хромі мають ваші... ем... незвичні Помаранчеві ритуали.

Еві розгублено запитала:

— А які ж тоді шлюбні ритуали у *ваших* землях?

Цього разу відповів я.

— У Чорних землях ми... ну, ми присягаємося провести все життя одне з одним на церемонії... весілля.

Я поглянув на Цестію.

— У Самарісі роблять так само, — підтвердила Червона принцеса.

— Ага! Отже, тобі треба одружитися на Цестії і влаштувати весілля!
— радісно вигукнула Еві, плескаючи в долоні.

— Саме так, — погодився я, і цього разу голос мій прозвучав ніжно.
— Але в тих місцях, звідки я родом, перш ніж одружитися на комусь, треба зробити шлюбну пропозицію, — сказавши це, я поцілував Цестію, і її миле обличчя осяяла широка усмішка.

Я підійшов до Еві, низько нахилився до неї і, взявши в руку помаранчеву підвіску, що була символом її сестринства, змовницьки прошепотів:

— Чи не запізня година, моя люба Помаранчева сестро, аби спостерігати за моєю пропозицією? Час іти спатоньки й бачити сни, бо ніч не принесе тобі жодних подарунків, — я підморгнув їй, щоб вона здогадалася, що я хочу побути наодинці із Цестією.

Еві — кмітлива дитина, все зрозуміла.

— Твоя правда, але навіть Червоній принцесі треба відпочивати, якщо хочете мати здорових і непередливих дітлахів.

Еві так само підморгнула мені й побігла до одного з багатьох наметів, що їх мої повсталі арлекіни розбили після переможної битви. Усіх виснажив бій, але настрої наш був піднесений, бо ж нам удалося об'єднати багатьох хромів заради втілення спільної мрії — свободи й рівності хромів усіх кольорів.

Цестія підійшла ближче й узяла мене за руку:

— Я хотіла переконатися, перш ніж сказати тобі. Я не хотіла, щоб ти дізнався так, але...

Перш ніж вона встигла договорити, я пригорнув її і запечатав їй уста довгим поцілунком. Я сп'янів від парфумів і тримав Цестію, доки вона неохоче не відштовхнула мене й не поклала руки мені на щоки.

— Знаєш, гадаю, батько був би розчарований мною. Я принцеса без королівства. Я закохана в хрома не зі свого народу, а тепер... я буду

матір'ю... не хрома...

— Цестіє, ти — моя королева, ти станеш найкращою матір'ю першого по-справжньому вільного храма. Хтомію... чи то Квадрію... не міг би пишатися тобою більше! — я опустився перед нею на коліно і промовив: — Виходь за мене, Цестіє. Зроби мене найщасливішим створінням у всіх землях!

— Ашево... я не можу вийти за тебе зараз! — сумно відповіла вона.

Приголомшений цією відповіддю, я вмить підвівся.

— Чому ні?

Цестія ніжно поцілувала мене й відповіла:

— Я кохаю тебе, Ашево, і хочу стати твоєю дружиною, але не зараз, не так. Не в той час, доки ми все ще воюємо. Поєднатися одне з одним зараз — це схоже на жалюгідну спробу втекти від чогось поганого, а я... я вже не тікатиму. Я хочу побратися з тобою, кохання моє, у вільній землі, яка вже не знатиме поділу. Я хочу, щоб наш малюк зростав у достатку, а не в голоді. Ритуал *шлюблення*, або весілля, як ви, Чорні, це називаєте, був... є важливим і для Червоних. Він укладає союз, що триватиме до кінця часів і якого ніхто не зможе порушити. Я хочу вшанувати його, борючись за нього. Так я відчуватиму, що мій батько пишається мною...

Цестія була така засмучена. Я знав, вона думала про Чорних і про те, як перемогти Верховного Старійшину Номіуса, який і наказав убити Квадрію.

— Можливо, ти маєш рацію. Можливо, зараз не найкращий час, — погодився я.

І розповів їй про свою розмову з Андагаром, і про моє рішення повернутися на землі Чорних. Андагар, мій друг дитинства, який став моїм заклятим ворогом, таємно пробрався до мене після нашої останньої великої битви у Блакитному місті. Хоча битва — не зовсім вдале слово, щоб описати ту холоднокрівну різанину, що на нас

чекала. Погрозами і брехливими обіцянками Чорні примусили Блакитних улаштувати нам пастку. Під вигаданим приводом порятунку вони заманили нас у величне місто Аяс, а тоді заступили нам шлях на довгій вулиці.

Там, у тіні Величної Блакитної Піраміди жорстоко знищили ледь не всю мою різнокольорову армію. Чорні зачаїлися на високих стінах, що оточували вулицю, і розстріляли нас стрілами, наче риб у бочці. Ми використали все, що мали, аби переломити хід битви, розгромити наших ворогів та змусити їх утікати. Ми з Цестією втратили багатьох близьких друзів, та мої таланти арлекіна допомогли нам залучити підтримку переможених Блакитних. Тож тепер і вони перейшли на наш бік.

Згодом Андагар, ніби голодний вовк, ризикуючи життям, пробрався посеред ночі в табір. Наша зустріч була болісною. Ми з ним уже мірялися силами, але не цього разу, раніше, — на землях Помаранчевих і Жовтих. Тоді йому майже вдалося вбити мене у двобої.

Та все ж у пам'ять про старі часи та з безмірної цікавості я пощадив його й вислухав. Те, що розповів мені Андагар, докорінно змінило мій погляд на майбутнє Чорного народу, до якого я колись належав. Здається, Чорні теж потерпали від залізної руки їхнього правителя Верховного Старійшини Номіуса. Засліплений бажанням завоювати нові землі, він знущався з мого народу: морив голодом хромів, які лишалися в місті, змушував своїх солдатів битися й марширувати, доки вони не падали замертво.

Андагар зрозумів мене, коли сам став свідком жорстокості, яку з холодним серцем чинив Номіус на тій землі, що її мій друг так довго захищав. Тепер же він був готовий повстати і благав мене, жахливого арлекіна, про допомогу. Він був у розпачі й покійно схилив переді мною голову. Моє серце розбилося, коли я побачив його таким, тож я

не зміг відмовити. Та я не хотів ризикувати своєю армією і вирішив спершу сам таємно повернутися на землі Чорних. Треба було оцінити справжній стан речей, щоб ухвалити зважене рішення.

Цестія вислухала мене, не перебиваючи.

— Якщо в Чорних усе справді так погано, як розповідає цей Андагар, чому не переконати залишки армії піти з тобою і не завдати нашим ворогам останнього нищівного удару?

— Ти ж бачила, як інші реагують на ідею напасти на Аксіум. Це вже не їхня війна, Цестіє. Усі об'єднані народи зазнали незмірних втрат, як і Чорні. Крім того, вони втомилися.

— Але ж, Ашево, якщо ти підеш сам, то не повернешся живим. Ти хоч розумієш це? — на очі Цестії набігли сльози.

Я поцілував її.

— Ти сама це передбачила. Згадай, як ти сказала, що рано чи пізно всі ми повернемося додому. І ти мала рацію. Я не дозволю, щоб Номіусу так легко все зійшло з рук. Я мушу зробити це заради молодого Ашеви, який виріс за стінами Чорного міста, — він був не винен, і його втягнуло у цю крутоверть тільки тому, що інші вирішили його долю замість нього. Я не можу втекти від свого минулого. Та вже й не хочу. Я мушу зробити це не лише заради себе, але й заради Хтоміо і мого... малюка.

Цестія довго обмірковувала мої слова, а тоді неохоче кивнула.

— Вже пізно. Нам треба відпочити. Завтра вранці ми вигдаємо план. Не хочу, щоб ти зустрічався з Чорними сам! — відповіла вона. — Ми розпочали цю війну разом, разом і завершимо її!

Я завжди захоплювався її сміливістю. Я сказав:

— Я не зміг би бути з кимось іншим, окрім тебе! Зробимо, як ти скажеш.

Я поцілував її ще раз, а тоді, хоч як мені цього не хотілося, залишив її в Помаранчевому наметі.

— Помаранчеві сестри — краща компанія для тебе, ніж я. Мені так багато всього треба обмірковувати, що я тільки тривожитиму твій сон, походжаючи наметом.

Але, повертаючись до себе, я вже твердо вирішив, що піду цієї ж ночі. Треба переконатися, чи справді Андагар утілить те, що пообіцяв, а для цього ми з ним маємо зустрітися наодинці. Так, я обманув Цестію. Я заспокоював себе тим, що ця брехня народилася з любові. Вона зрозуміє... з часом.

Розділ 39. НІЧ ПІД ПРИКРИТТЯМ

У мене було обмаль часу на збори. Сумніви, немов стріли, зі свистом пролітали в мозку. Я все думав про малюка, якого Цестія носила під серцем. Я погодився допомогти Андагарові до того, як довідався, що в мене буде дитина. Але тепер, знаючи це, я відчував ще більшу потребу повернутися до Аксіума. Бо ж який нащадок поважатиме батька-втікача? А раптом це син? Я посміхався цій думці. Частина мене досі не могла повірити. Яким він буде? А що, як це дівчинка? Якою донькою вона буде? Одне я знав напевне: не хочу, щоб він чи вона зростали без мене, і це додавало мені сил. Так, я піду до Аксіума і закінчу розпочате. А ще відшукаю свою матір. Я палко молився богам, усім серцем сподіваючись, що вона досі жива.

Голова гуділа. Втома валила з ніг, та сон не йшов. Я вирішив вирізати з дерева маску й розділити її навпіл, залишивши одну частину для Цестії. Так робили закохані пари в Аксіумі. Вони обмінювалися дешевими дрібничками на знак любові одне до одного й називали їх сортесами. Коли ми з Цестією знову зустрінемося, об'єднаємо половинки нашого сортесу й наші долі. Ніхто й ніщо вже не зможе нас розлучити.

Я вийшов з намету і зрізав із дуба шмат кори. Я так поринув у різьблення, що аж підскочив, коли позаду мене хтось сказав:

— Гм... схоже, не лише мені сьогодні не спиться, — це був Данаїд. Він стояв усього на кілька кроків позаду мене.

— Що ти тут робиш? — запитав я, здивувавшись, що не почув, як він підійшов. Як довго Фіолетовий правитель спостерігає за мною?

— Насправді я ніколи повністю не сплю, — сказав він, продовжуючи свій монолог, ніби й не почув мого запитання.

— Що сталося з твоїм волоссям? — запитав я. Навіть у темряві я бачив, що з довгого і сріблястого воно раптом стало коротким і

темним.

— Ах, ти все ж помітив. Це ритуал Фіолетових, що допомагає нам уберегтися від старіння, — відповів він, стенувши плечима. Данаїд стишив голос і додав: — Ти збираєшся йти... до Аксіума.

— Як... Звідки ти знаєш? — запитав я, приголомшений.

— Знання — це моя зброя. Ти мав би вже запам'ятати це.

— Мав би, — погодився я. — Але чомусь мене це досі дивує.

— Повір, я ще багато чим можу тебе здивувати, — усміхнувся він, закутуючись у мантию. А тоді підійшов ближче і стиха сказав: — Припускаю, немає сенсу пояснювати, що ти помреш, якщо підеш до Аксіума. Так чи інак, ти все одно вирушиш до Чорного міста, — його маска була дуже близько до мого обличчя, його темні пронизливі очі зазирали просто всередину мене.

— Я мушу, — позадкувавши, відповів я. — Аксіум — мій дім, я маю раз і назавжди звільнити Чорних.

— Так я й думав. Ти впертий, мій юний друже арлекіне.

Данаїд відійшов до мого намету, опустився на коліна і щось підібрав.

— Ось навіщо я прийшов. Щоб дати тобі це.

Він неквапом підійшов до мене, тримаючи в руках чашу.

— Зазвичай цей напій тільки для Фіолетових, — сказав він, — але, гадаю, можна зробити виняток. Пий. Це дасть тобі сили, необхідні для твоєї подорожі.

— Але ж...

— Жодних «але». Подорож буде довгою, тож тобі треба бути в найкращій формі.

Данаїд кивнув убік:

— Ходімо, посидимо востаннє разом, перш ніж ти поїдеш.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ